

Jön az új év, jön a Családi
Adócsökkentés Plusz

Készült Magyarország Kormánya megbízásából.

SZAVAK
HELYETT
TETTEK

(<https://csaladiadocsokkent.es.hu/>)

(<https://dehir.hu/kereses>)

KULTÚRA ([HTTPS://DEHIR.HU/CATEGORY/KULTURA](https://dehir.hu/category/kultura))

SZÍNHÁZ ([HTTPS://DEHIR.HU/CATEGORY/SZINHAZ/](https://dehir.hu/category/szinhasz/))

Fontos mérföldköveket, szívének kedves szerepeket és egy új feladatot jelent Debrecen az erdélyi operaénekesnőnek

Szerző: Petró Enikő | petro.eniko@dehir.hu (mailto:petro.eniko@dehir.hu) Közzétéve: 2024.10.13. 14:00 | Frissítve: 2024.10.13.

14:03

A | A

A színház kedvelői ebben az évadban már gyakrabban találkozhatnak Benedekffy Katalinnal a Csokonai Színház színpadán, hiszen a művésznő idén már a teátrum társulatának tagjaként lép fel.

Megosztás

Bejegyzés

Benedekffy Katalin neve és hangja nem ismeretlen a debreceni színház- és zeneszerető közönség számára, hiszen már számos alkalommal találkozhattunk vele a cívisvárosban. A tavaly magas rangú állami kitüntetéssel is elismert operaénekes, színművész ebben az évadban már a Csokonai Színház tagjaként lép színpadra.

Az elmúlt időszak a szakmai sikereken túl magánéleti szempontból is meghatározó volt számára: augusztusban párjával kimondták egymásnak a boldogító igent. Hogy fér bele egy világszerte elismert énekesnő idejébe, hogy a fellépések mellett könyvet írjon, koncertezzen, sőt, még a jövő generáció zenei nevelésében is részt vegyen? Milyen érzésekkel tért vissza Debrecenbe, s mit jelent számára a város? Egyebek mellett ezekről kérdeztük a művésznőt.

Minek köszönhető, hogy ismét a Csokonai Színház tagja lett?

A színiakadémia befejezése után négy szerződés közül választhattam. Azért döntöttem Debrecen mellett, mert itt változatos műfajú előadásokban, köztük operettekben, musicalekben, sőt prózai művekben is játszhattam. Az itteni emlékezetes évad után kerültem az Operettszínházhoz, később pedig az operaéneklés is részévé vált az életemnek. Külföldön is több koncerten, előadáson, versenyen léptem fel, majd a Don Giovannival tértem vissza Debrecenbe. Magyarországon ez volt az első operám, Zerlinát énekeltem benne. Ez a Gemza Péter által rendezett előadás – amely felkerült az Erkel Színházba is – nagyon fontos mérföldkő volt az életemben.

Sokat utazom, gyakran akár külföldre is, és számtalan dologgal foglalkozom egyszerre – beavatósínházat csinállok, koncertezek, különböző gyermekprogramokat szervezek, ezenkívül a Magyar Művészeti Akadémiának ösztöndíjasa is voltam, sőt köztestületi tag is vagyok. Ezért sokáig nem tartottam jó ötletnek, hogy leszerződjek valahova. Így az, hogy most mégis megtettem, egy újabb fontos mérföldkő az életemben.

A debreceni Csokonai Színház magánénekesének lenni nagyon különleges és szép feladat, bízom benne, hogy egy szép és tartalmas évadot tudunk kialakítani.

Munkáját tavaly igen magasrangú kitüntetéssel jutalmazták. Milyen érzés volt átvenni tavaly a Magyar Arany Érdemkereszt elismerést?

Mindig úgy álltam hozzá, hogy ha nekem a Jóisten kegyelméből megadatott, hogy külföldön tanulhattam és karriert építhettem, akkor kötelességem itthon is bizonyítani. Soha nem szakadtam el a gyökereimtől, Székelyföldtől és hiszem, hogy ennek köszönhetően jutottam el odáig, hogy megkaphattam ezt az elismerést. Ezek a díjak sokat jelentenek számomra, és arra is köteleznek, hogy ahelyett, hogy hátradőlnék, még többet dolgozzak a közösségért és a fiatalságért.

Hogy készült az „Egy csipetnyi Erdély” című kötete és lesz-e folytatása?

Ha valami érdekel és megfog, azt én tűzön-vízen átviszem. A kétezres évek elején például készítettem egy filmet Huncutazás címmel. Kivitettem 14 egyetemistát Erdélybe, és legendákon, balladákon, meséken keresztül úgy mutattam be nekik Székelyföldet, ahogy én ott felnőve megismertem. Helyiek kalauzoltak bennünket a kalandunk során. Ebből az élményből született egy 50 perces dokumentumfilm, amit a Duna Televízió is levetített.

A költő nagybátyám, Kányádi Sándor is nagy hatással volt rám, csakúgy, mint az édesanyám által mesélt történetek, versek, legendák. A szívem, lelkem benne van ebben a – 2021-ben, a pandémia idején megjelent – kötetben, amelyben összegyűjtöttem a gyerekkoromban megismert meséket, balladákat, dalokat, történeteket, és amelyhez tartozik egy 70 perces CD-melléklet is. Nem tudom, lesz-e folytatása, de annyi anyagot gyűjtöttem, amiből kitelne még újabb ötszáz oldal.

Hogy lesz egy ilyen bájos falucska - Nagygalambfalva - szülöttéből énekes? Mi vonzotta a zene, az ének irányába?

Az egész családom énekelt, ebben nőttem fel. Édesanyám művelődési ház igazgató volt még a Ceaușescu-rendszerben, amikor nem volt kérdés, hogy ki, mit akar. A ráosztott feladatot el kellett végezni. Én háromévesen már színpadon álltam, népdalokat énekeltem. Mondhatni, hogy a színpad volt a játszótér. Amikor a külföldi tanulmányai és fellépéseim után visszamentem Nagygalambfalvára egy operakoncerttel, emlékszem, hogy nagyon izgultam az első otthoni koncertemnél.

Pedig nem vagyok izgulós típus, de tudtam, hogy az ottani emberek nincsenek hozzászokva ehhez a műfajhoz. Édesapám pedig azzal nyugtatott, hogy „jaj, fiam, miért izgulsz, énekelni mindenki tud!” Neki ez természetes volt, mert a családból mindenkinek fantasztikus hangja van.

Ha már családról van szó: ezen a nyáron fontos dolog történt a magánéletében.

Igen, ifjú asszony lettem. A férjemmel már régebb óta ismertük egymást, egy társaságba jártunk, de csak tavaly november óta vagyunk egy pár. Nagyon emlékezetesre és romantikusra sikerült a lánykérés. A barátainkkal felmentünk szilveszterezni a Madarasi Hargitára, s az éjszaka közepén felcsalt a hegycsúcsra, mondván, hogy lesz ott egy különleges rendezvény. Aztán 1801 méter magasan, a telihold fényében gyertyákat gyújtott és letérdelt. Vicces volt, mert nagyon hideg volt, fújt a szél, én pedig próbáltam felhúzni, nehogy megfázzon. A végén már elnevette magát, s elmondta a mondandóját, akkor jöttem rá, hogy itt nem egy rendezvény van, hanem a mi „pillanatunk”. Az igent azóta több alkalommal is kimondtuk egymásnak.

Én eredetileg egy esküvőt szerettem volna, Budapesten, a szüleimmel és az egész rokonsággal, aminek a helyszíne egy hajó lett volna. Ez meg is valósult végül, egy katolikus esküvőt követően, a Zsófia Rendezvényhajón. A szüleim, akik Nagygalambfalván élnek, azonban már nem tudtak ekkora utat megtenni, ezért ott is tartottunk egyházi és polgári esküvőt is. Utóbbit ráadásul több alkalommal is, mert vasárnapra terveztük, addigra hívtuk a vendégeket is. Csakhogy Erdélyben vasárnap a magyar törvények szerint nem lehet polgári esküvőt tartani, ezért szombaton került sor a hivatalos szertartásra, vasárnap pedig megerősítettük a fogadalmunkat.

Térjünk vissza egy kicsit a színházhoz, zenéhez. Van esetleg kedvenc szerepe, amit már eljátszott? Melyik az, amit a jövőben mindenképpen szeretne játszani?

Annak idején, amikor musicaleket énekeltem, nagyon közel állt a szívemhez a West Side Story Anitája, de egyebek mellett A víg özvegy Glavári Hannáját, Marica grófnőt, illetve a Csárdáskirálynő Vereckei Szilviáját is nagyon szerettem életre kelteni. Az operák közül a Traviata volt a kedvencem. Mindenképpen kiemelném Báthory Erzsébet karakterét is, a róla készült rockoperában én bújhattam a történelmi személyiség bőrébe. Tulajdonképpen azzal a szereppel indult az itthoni karrierem, és akkor kezdődtek a sajtószereléseim is. Emlékszem, ültem egy taxiban, s néztem, hogy milyen ismerős az arc a villamos oldalán lévő plakáton. Aztán rájöttem, hogy én vagyok az!

Mi lesz az első szerepe a debreceni társulat tagjaként?

Az első teljes szerepem Ábrahám Pál Viktória című operettjének címszerepe lesz. Nagyon szeretem azt az operettet, csodás dallamok vannak benne. Székelyföldiként pedig nagyon jó érzés elénekelni, hogy „Lesz még úgy, mint valamikor rég”.

De várom majd a debrecenieket „A női lélek rejtelsei” című opera és operett estemen is, ahol Balczó Péter lesz a partnerem. Aztán egymást követik majd a próbaidőszakok: szerepet kaptam a Scævola és a Gianni Schicchi című operákban is, tavasszal pedig bemutatjuk a Carment, amiben Frasquitát alakítom majd.

A musicaltől kezdve az operáig sok mindent énekelt már. Melyik az a műfaj, amelyikben leginkább otthon érzi magát?

Musicalesket ma már kevésbé szívesen éneklek, mert nem tesz jót a klasszikus énekeseknek. Ha tehetném, reggeltől estig klasszikus éneket, operát énekelnék, erre azonban kevés lehetőség van. Emellett úgy gondolom, ha valaki el tud énekelni egy Traviátát vagy egy Aidát, akkor az operett sem jelent neki gondot. Ráadásul népdalokon nőttem fel, a család által pedig a magyar nóták sem ismeretlenek számomra, így nagyon széles a repertoárom.

Mit gondol, mi lehet az oka annak, hogy sokan „tartanak” az operától?

Az, hogy nem könnyű műfaj. Ahhoz, hogy az ember megértse egy operát, kell egy fajta zenei előképzettség. A Déryné Programon keresztül vidéki iskolákba látogatva nagyon sokat foglalkozom gyerekekkel. A kicsik zenei nevelésére még csak-csak szánnak némi időt, de később már egyáltalán nincs zene- és énekoktatás. Hogyan várhatnánk el így azt, hogy felnőjön egy olyan generáció, aki érti is a zenét? A beavató előadásokon döbbenetes volt látni, ahogy a 15-17 éves gyerekek szájtátva hallgattak egy áriát. Érdeklődve, nyitottan figyeltek rá. Azonban ha nem fogjuk meg a kezüket és nem vezetjük be őket ebbe a világba, akkor nem lesz operaértő, vagy egyáltalán zeneértő közönség.

A karrierjében fontos szerepet játszott a város, de milyen a személyes kapcsolata Debrecennel?

Debrecen számomra mindig különleges, és öröm oda visszamenni. Amikor először jártam itt, nagyon furcsa volt, hogy sehol nem látok hegyet, folyót vagy tavat. Emlékszem, akkor készült el az egyik szökőkút a főtéren, és mindennap kimentem oda, hogy halljak egy kis vízcsobogást. Hiszen hegyek között nőttem fel, ahol patak csordogált. Amikor másodjára kerültem vissza Debrecenbe, nagyon kedves kollégák vettek körül, s egy teljesen más világba csöppentem. Most már azt látom, milyen hatalmas a város, szinte eltévedek benne. Az is feltűnt, hogy az elmúlt 15-20 évben milyen sokat fejlődött. Teljesen más városkép fogadja az embert, amikor megérkezik. Mintha csak egy világvárosba csöppennénk.

Címkék: **Benedekffy Katalin** (<https://dehir.hu/tag/benedekffy-katalin/>)

Csokonai Színház (<https://dehir.hu/tag/csokonai-szinhaz/>)

Színház (<https://dehir.hu/tag/szinhaz/>)

Opera (<https://dehir.hu/tag/opera/>)

Operett (<https://dehir.hu/tag/operett/>)

Magyar Arany Érdemkereszt (<https://dehir.hu/tag/magyar-arany-erdemkereszt/>)

Egy csipetnyi Erdély (<https://dehir.hu/tag/egy-csipetnyi-erdely/>)

Viktória (<https://dehir.hu/tag/viktoria/>)

